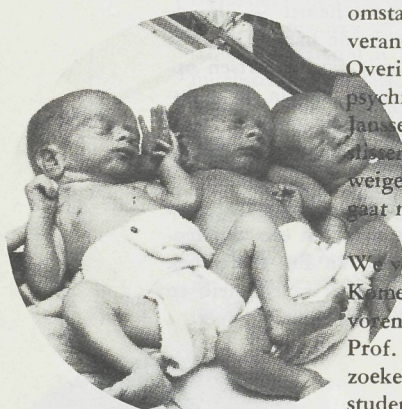

dhist of wie ook. Maar nu de *geneeskunst*. Daarin kan toch wel in 't bijzonder het levensbeschouwelijk fundament tot uitdrukking komen. Laat ik een voorbeeld noemen uit de wereld van mijn vak. Dan zal men al naar zijn overtuiging een verschillend standpunt innemen terzake van hulpverlening aan een ongetrouwde met seksuologische problematiek. Men zal ook de vrouw met een ongewenste zwangerschap, die meent dat zij het recht heeft die zwangerschap te doen beëindigen, op verschillende manieren benaderen. We praten er even over door en we vinden voorbeelden uit de praktijk. Een gelovig echtpaar zal over de problemen die samenhangen met de geboorteregeling 't liefst met een christenarts praten; een moeder zal met de vragen, waarvoor haar vroegrijpe dochter haar stelt, het best naar een dokter die dezelfde levensovertuiging heeft als zijzelf, kunnen gaan. En dan de psychiatrie en de neurologie!

Nietwaar? Tenslotte is men juist daarmee al sinds 1909 bezig aan de Vrije Universiteit. Prof. Janssens remt een beetje af. „Ja”, zegt hij, „lange tijd hebben we geredeneerd: daar maak je 't mee dat de levensbeschouwing duidelijk meesprekt. Maar intussen is — hoe zal ik het zeggen — de „gewone” geneeskunde steeds meer om de hoek gaan kijken bij de psychiatrie. Men heeft er inzicht in gekregen, hoe een persoon reageert op een bepaald patroon van omstandigheden. Ik bedoel dit: de psychiatrie is steeds meer wetenschappelijk verantwoord gaan werken en hoe langer hoe minder intuïtief bezig.

Overigens blijft natuurlijk gelden dat op dit gebied de overtuiging van de psychiater in de behandeling niet weg te denken is.” We vatten samen: prof. Janssens ziet bij de uitoefening van de geneeskunst verschil en ook een bestaand verschil tussen een christen-arts en een niet-christelijke arts, maar hij weigert hierbij een gemakkelijk zwart-wit schema te hanteren. Prof. Janssens gaat met deze conclusie akkoord. Inderdaad, zó ziet hij het.

We vatten een volgend punt aan en de vraag wordt:

Komen de dingen, waarover we hebben gesproken, ook in de opleiding naar voren?

Prof. Janssens antwoordt bescheiden: „We zijn op weg hiervoor vormen te zoeken”. Hij voegt er direct aan toe: „Deze vraag leeft vooral ook bij de studenten. Zij willen graag dat de vraag naar wat een christen-arts is, nadrukkelijk aan de orde gesteld wordt en dan niet alleen theoretisch, maar ook praktisch”.

„Nu zijn we”, gaat prof. Janssens verder, „in het verleden deze fundamentele problematiek niet uit de weg gegaan. Er is een boekje verschenen van prof. dr. G. A. Lindeboom over medische ethiek; prof. dr. P. R. Michaël heeft op een Vrije Universiteitsdag eens gesproken over het vraagstuk van de kunstmatige verlenging van de levensduur en van mijzelf is er een bundel opstellen van ethische aard op mijn vakgebied: overbevolking, kunstmatige inseminatie, geboorteregeling...

Over seksuele en daarmee direct samenhangende problemen gesproken: ik stel met enige trots vast dat het de Vrije Universiteit is, die voor het eerst deze vraagstukken op universitair niveau aan de orde bracht!”

Terug naar de studenten. Nog maar kortgeleden heeft het bestuur van de medische faculteitsvereniging aan de hoogleraren gevraagd of zij bereid waren mee te werken aan een teach-in over het onderwerp: arts en evangelie. Prof. Janssens vindt het fijn dat deze hele zaak, wat het betekent een christen-arts te zijn, niet alleen leeft in de vertrekken van de hoogleraren maar ook de studenten sterk bezighoudt.

„Ik ben bijzonder trots op onze studenten”, verklaart hij, — en dan vraagt hij zich meteen af of dit niet een beetje te chauvinistisch klinkt.

Mej. Van Riessen komt hem te hulp: „Dan willen anderen het wel voor u

Foto: begin januari werd in het Academisch Ziekenhuis een welgeschapen drieling geboren.